

உடை மாற்றினாள்

பள்ளியில் அறிஞர் சொன்ன
பாடத்தின் வரிசை கேட்டு,
வெள்ளிய உடை கழற்றி,
வேறுடை அணியச் செய்தே,
உள்வீட்டில் பாட்டன் பாட்டி
உள்ளதை உணர்த்தி, அந்தக்
கள்ளினில் பிள்ளை வண்டு
களித்திடும் வண்ணம் செய்தாள்.

தலைவி சொன்ன புதுச்செய்தி

அன்றைக்கு மணம்பு ரிந்த
அழகியோன் வீடு வந்தான்;
இன்றைக்கு மணம் புரிந்தாள்
எனும்படி நெஞ்சில் அன்பு
குன்றாத விழியால், அன்பன்
குளிர்விழி தன்னைக் கண்டாள்;
'ஒன்றுண்டு சேதி' என்றாள்;
'உரை' என்றான்; 'அம்மா அப்பா.'
'வந்தார்' என்றுரைத்தாள், கேட்டு
'வாழிய' என்று வாழ்த்தி,
'நொந்தார்கள்' என்று கேட்டு
நோயுற்ற வகைய நிந்து,
தந்தைதாய் கண்டு உங்கள்
தள்ளாத பருவந் தன்னில்
நைந்திடும் வண்ணம் நீங்கள்
நடந்திட லாமா? மேலும்,

முதியோர்க்கு

ஒக்கநல் லிளமை கண்டீர்;
கல்விநல் லொழுக்கம் கண்டீர்;
மெய்க்காதல் மணமும் பெற்றீர்;
இல்லற வெற்றி பெற்றீர்;
மக்களைப் பெற்றீர்; வைய
வாழ்வெலாம் பெற்றீர்; என்னால்
எக்குறை பெற்றீர்? இன்னும்
ஏனிந்தத் தொல்லை ஏற்றீர்?

'அதிர்ந்திடும் இளமைப் போதில்
ஆவன அறங்கள் செய்து
முதிர்ந்திடும் பருவந் தன்னில்,
மக்கட்கு முடியைச் சூட்டி,
எதிர்ந்திடும் துன்ப மேதும்
இல்லாமல், மக்கள், பேரர்
வதிந்திடல் கண்டு, நெஞ்சு
மகிழ்வதே வாழ்வின் வீடு'.

அறிவுக்குத் திருவிளக்கு

என்றனன்; தந்தை சொல்வார்;
என்னரும் மகனே, மெய்தான்
ஒன்றிலும் கவலை கொள்ளேன்,
உன்னைநான் பெற்றதாலே!
அன்றியும் உன்பெண் டாட்டி
அறிவுக்கோர் திருவி ளக்காம்;
இன்றுநான் அடைந்த நோய்க்கும்
நன்மருந் திட்டிக் காத்தாள்.

செல்லப்பா உணவு கொள்ளச்
சிறுவர்கள் தமையும் உண்ணச்
"சொல்லப்பா" எனவே, அன்பு
சொரிந்திடச் சொல்லி டுந்தன்
நல்லப்பா மகிழும் வண்ணம்
நல்லதப் பாஎன் றோதி,
மெல்லப்பா வைபு ரிந்த
விருந்தினை அருந்த லுற்றான்.

பிள்ளைக்கு அமுது

குழந்தைகள் உடனி ருந்து
கொஞ்சியே உண்ணு கின்றார்
பழந்தமிழ்ப் பொருளை அள்ளிப்
படித்தவர் விழுங்கு தல்போல்!
ஒழுங்குறு கறிகள் தம்மில்
அவரவர் உளம றிந்து
வழங்கினாள் அள்ளி அள்ளி,
வழிந்திடும் அன்புள் ளத்தாள்.

பாடு என்றான்

அனைவரும் உண்டார் அங்கே
 கூடத்தில் அமாந்தி ருந்தார்.
 கனைவரும் கெண்டைக் கண்ணாள்
 துணைவனை அணுகி, "நீவிர்
 எனைவரும் படிஏன் சொல்ல
 வில்லை" என்றாள் சிரித்தே!
 தினைவரும் படிஇல் லார்க்கும்
 திருநல்கும் தமிழ்பா டென்றான்.

யாழ் எடுத்தாள்

குளிர்விழி இளந கைப்பூங்
 குழலினாள் குந்தி னாள்; தன்
 தளிருடல் யாழ்உ டம்பு
 தழுவின; இருகு ரல்கள்
 ஒளியும் நல்வானும் ஆகி
 உலவிடும் இசைத்தேர் ஏறித்
 "தெளிதமிழ்" பவனி வ:ந்தாள்
 செவிக்கெலாம் காட்சி தந்தாள்.

கவிதை பாய்ச்சினாள்

உள்ளத்தில் கவிதை வைத்தே
 உயிரினால் எழுப்பி னாள்; அவ்
 வெள்ளத்தில் சுவையைக் கோத்தாள்;
 வீணையின் அளவிற சாயந்தாள்;
 தெள்ளத்தெ ளித்த நீர்போல்,
 செந்தமிழ்ப் பொருள்போல் நெஞ்சப்
 பள்ளத்தில் கோடைத் துன்பம்
 பறந்திடப் பாய்ச்சி விட்டாள்.

உயிரெல்லாம் தமிழில் தொக்கின

வீடெல்லாம் இசையே; வீட்டில்
 நெஞ்செலாம் மெருகே; நெஞ்ச
 ஏடெலாம் அறிவே; ஏட்டின்
 எழுத்தெலாம் களிப்பே; அந்தக்

காடெலாம் ஆடும் கூத்தே;
காகங்கள் குருவி எல்லாம்
மாடெல்லாம் இவ்வா றானால்
மனிதர்க்கா கேட்க வேண்டும்?

கடையெ மறந்தீரோ?

இசையினில் தனை மறந்தே
இருந்ததன் கணவன் தன்னைக்
"கடையினை மறந்து விட்டார்
கணக்கர் காத்திருப்பார்" என்று
நடையினில் அன்னம் சொன்னாள்;
நல்லதோர் நினைவு பெற்ற
உடையவன் "ஆம் ஆம்"
ஆயினும் "உம் உம்" என்றான்.

மனைவியிடம் பிச்சை கேட்டான்

"கண்ணல்ல; நீதான் சற்றே
கடைக்குப்போய்க் கணக்கர் தம்மை
உண்பதற் கனுப்பி, உண்டு
வந்தபின் வா; என் னாசைப்
பெண்ணல்ல" என்று சொல்லிச்
சோம்பலால் பிச்சை கேட்டான்
கண்ணல்ல, கருத்தும் போன்றாள்
"சரி" என்று கடைக்குச் சென்றாள்.

கடையின் நடையுறை

மல்லியை அளப்பார்; கொம்பு
மஞ்சளை நிறுப்பார்; நெய்க்குச்
சொல்லிய விலை குறைக்கச்
சொல் லுவார்; கொள் சரக்கின்
நல்லியல் தொகை கொடுப்பார்;
சாதிக்காய் நறுக்கச் சொல்வார்
வெல்லம்என் றொருகு ழந்தை
விரல்நீட்டும் கடைக்கும் வந்தாள்.

அவள் வாணிபத் திறமை

களிப்பாக்குக் கேட்பார்க் கிந்து
 களிப்பாக்கிக் கடனாய்த் தந்த
 புளிப்பாக்கி தீர்ந்த பின்பு
 கடனாகப் புதுச்ச ரக்கை
 அளிப்பார்க்குப் பணம் அளித்தாள்;
 அதன்பின்னர் கணக்கர் எல்லாம்
 கிளிப்பேச்சுக் காரி யின்பால்
 உணவுண்ணக் கேட்டுப் போனார்.

இளகிய நெஞ்சத் தாளை
 இளகாத வெல்லம் கேட்பார்;
 அளவாக இலாபம் ஏற்றி
 அடக்கத்தை எடுத்து ரைப்பாள்!
 மிளகுக்கு விலையும் கூறி
 மேன்மையும் கூறிச் சற்றும்
 புளுகாமல் புகன்ற வண்ணம்
 புடைத்துத்தூற் றிக்கொ டுப்பாள்.

கணவனிடம் கணக்கு ஒப்புவித்தாள்

கொண்டவன் வந்தான்; கண்கள்
 குளிர்ந்திடக் கண்டாள்; "அத்தான்
 கண்டுள்ள கணக்கின் வண்ணம்
 சரக்குகள் கடன்தந் தார்க்குத்
 தண்டலும் கொடுத்தேன்; விற்று
 முதலினைத் தனியே வைத்தேன்;
 உண்டங்கு வேலை" என்றே
 உரைத்தனள்; வீடு சென்றாள்.

வீட்டறை மருத்துவமனை

படுக்கையில் மாம னாரைப்
 பார்த்தனள்; "காலில் இன்னும்
 கடுக்கை தீர்ந்திலதோ" என்று
 கனிவோடு கேட்டு டுக்கும்
 உடுக்கையும் மாற்று வித்து,
 மட்டான உணவு தந்து
 தடுக்கினி லிருந்து தூக்கிச்
 சாய்வு நாற்காலி சேர்த்தாள்.

மற்றும் வீட்டு வேலை

வரிசையாய்க் காய வைத்த
 வடகத்தை, வற்றல் தன்னைப்
 பெரிசான சாலில் சேர்த்தாள்;
 பிணைந்துள்ள மாடு கன்றுக்(கு)
 உரியநல் தீனி வைத்தாள்;
 உறிவிவிளக் குகள்து டைத்தாள்;
 வரும்மக்கள் எதிர்பார்த் திட்டாள்
 வத்தனர்; மகிழ்ச்சி பெற்றாள்.

கடற்கரையில்

சிறுறுண வளித்தாள்; பின்பு
 திரைகடற் கரையை நாடிப்
 பெற்றதன் மக்கள் சூழப்
 பெருவீதி ஓர மாகப்
 பொற்கொடி படர்ந்தாள் தேனைப்
 பொழிந்திடு பூக்க ளோடு!
 வற்றாத வெள்ளக் காட்டின்
 மணற்கரை ஓரம் வந்தாள்!

கடற்கரைக் காட்சி

அக்கரை செலும்உள் ளத்தை
 அளாவிடக் கிடந்த வில்லும்,
 இக்கரை அலையின் ஆர்ப்பும்,
 அவற்றிடைச் செவ்வா னத்தின்
 மிக்கொளி மிதக்கும் மேனி
 விரிபுணற் புரட்சிப் பாட்டும்,
 "ஒக்கவே வாழ்க மக்கள்"
 என்பதோர் ஒலியும் கேட்டாள்.

காட்சி இன்பம்

குளிர்புனர் தெளிவி லெல்லாம்
 ஒளிகுதி கொள்ளும்; வெள்ளத்
 துளிதொறும் உயிர்து டிக்கும்;
 தொன்மைசேர் கடல்இவ் வைய
 வெளியெலாம் அரசு செய்யும்
 விண்ணெலாம் ஒளியைச் செய்யும்!

களியெலாம் காணக் காணக்
கருத்தெலாம் இன்பம் பொங்கும்!

கடல் காற்று

கடலிடைப் புனலில் ஆடிக்
குளிரினிற் கனிந்த காற்றை
உடலிடைப் பூசு கின்ற
ஒலிகடற் கரையின் ஓரம்
அடர்சிற கன்னப் புட்கள்
அணிபோல அலைந டக்கும்
நடையொடு நடந்து வீடு
நண்ணினாள் மக்க ளோடு.

இரவுக்கு வரவேற்பு

மேற்றிசைக் கதிர்ப்ப ழத்தை
விருந்துண்டு, நீல ஆடை
மாற்றுடை யாய் உடுத்து,
மரகத அணிகள் பூண்டு,
கோற்கிளை ஒடுங்கும் புட்கள்
கோட்டிடும் இறகின் சந்தக்
காற்சிலம் பசையக் காதற்
கரும்பான இரவு தன்னை;

திருவிளக் கேந்தி வந்து
தெருவினில் வரவேற் கின்றாள்.
உருவிளக் கிடவீட் டுக்குள்
ஒளிவிளக் கனைத்தும் ஏற்றி
ஒருபெருங் கலயத் துள்ளே
உயர்நறும் புகை எழுப்பிப்
பெரியோரின் உள்ளம் எங்கும்
பெருகல்போல் பெருகச் செய்தாள்.

அத்தானை எதிர்பார்க்கின்றாள்

கட்டுக்குள் அடங்கா தாடிக்
களித்திடும் தனது செல்வச்
சிட்டூக்கள், சுவடிக் குள்ளே
செந்தமிழ்த் தீனி உண்ண

விட்டுப்பின் அடுக்க ளைக்குள்
 அமுதத்தை விளைவு செய்தாள்;
 எட்டுக்கு மணி அடிக்க
 அத்தானை எதிர்பார்க் கின்றாள்.

எண்சீர் விருத்தம்

கட்டில் அழகு

சரக்கொன்றை தொங்கவிட்ட பந்தலின்கீழ்
 தனிச்சிங்கக் கால்நான்கு தாங்கும் கட்டில்
 இருக்கின்ற மெத்தைதலை யணைகள் தட்டி
 இருவீதி மணமடிக்கும் சந்தனத்தைக்
 கரைக்கின்ற கலையத்துட் கரைத்துத் தென்றல்
 கலக்கின்ற சன்னலினைத் திறந்து, நெஞ்சில்
 சுரக்கின்ற அன்பினால், தெருவில் மீண்டும்
 துடிக்கின்றாள் கணவனது வரவு பார்த்தே

அவன் மலை போன்ற செல்வம்

பறக்கின்ற கருங்குயிலாள் மீண்டும் வீட்டில்
 பழக்குலையைத் தட்டத்தில் அடுக்கிப் பாலைச்
 சிறக்கின்ற செம்பினிலே ஊற்றி வைத்துச்
 சிரிக்கின்ற முல்லையினைக் கண்ணி யாக்கி
 நிறக்கின்ற மணிவிளக்கைச் சிறிது செய்து
 நினைக்கின்ற இன்பத்தை நெஞ்ச வீட்டில்
 மறைக்கின்ற படிமறைத்து மற்றும் சென்று
 மலைபோன்ற செல்வத்தின் வரவு பார்த்தாள்.

பிள்ளைகட்குப் பரிசு

கால்ஒடிந்து போகுமுன்னே அவனும் வந்தான்;
 கதையொன்று கேட்டாயா? எனவுட் கார்ந்தான்.
 மேலிருந்து "பிள்ளைவளர்ப் புப்போ ட்டிக்கு
 விடைவந்து சேர்ந்த" தென்றான்; எவ்வா றென்றாள்.
 "ஆல்ஒடிந்து வீழ்ந்தாலும் தோள்கள் தாங்கும்
 அப்படிநாம் பிள்ளைகளை வளர்த்த தாலே,
 பாலொடுசர்க் கரைகலந்த இனிய சொல்லாய்
 பரிசு நமக் குத்தந்தார் பாராய்" என்றான்.

பழங்காலக் கிழங்கள்

அறையினிலே படுத்திருந்த பெற்றோர் காதில்
 அதைப்போடத் துவக்கினான். "வளர்ப்புப் போட்டி
 அறியோமே எம்நாளில்" என்றார் பெற்றோர்
 அப்படிஎன் றாலின்ன தெனவி ளக்கிக்
 "குறைவின்றி வளர்ப்பவர்கள் பரிசு கொள்ளல்"
 கூறினான் "குழந்தைகளை விசாரித் துத்தான்
 அறிந்தாரோ?" எனக்கேட்டார் அக்கா லத்தார்;
 அதன்விரிவும் கூறியபின் மகிழ்வு கொண்டார்.

அடுக்களையிற் பிள்ளைகள்

பரிசுதனைப் பெற்றபிள்ளை, ஓடி வந்தான்;
 பலருமே சூழ்ந்தார்கள்; குருவிக் கூட்டம்
 பெரிசாக, இன்மொழிகள் செவிபி ளக்கப்
 பெருமானும் பெருமாட்டி தானும், அன்பின்
 அரசாட்சி செலுத்தியபின், எல்லா ரும்போய்
 அடுக்கறையிற் கூடாரம் அடித்து விட்டார்;
 ஒருபெரும்போர்க் களம்புகுந்தார், உணவைத்துக்கி
 ஓடிப்போ டா,என்றார்; "பசி" பறந்தான்.

குழந்தைகள் தூங்கியபின்

அவன்பாடிக் கொண்டிருந்தான் அறைவீட் டுக்குள்
 அருமையுள்ள மாமனார் மாமியார்க்கும்.
 உவந்தருள உணவிட்டுக் கடன் முடித்தாள்;
 உட்பக்கத் தறைநோக்கி அவரும் போனார்;
 குவிந்திருக்கும் சுவையுணவு தானும் உண்டாள்;
 கொக்கரிக்கும் நெஞ்சுக்குத் துணிவு கூறி,
 அவிழ்ந்துவரும் நிலாஒளியால் இதழ்கள் மூடும்
 அல்லிப்பூ விழிகள் குழந் தைகளும் மூட.

கதவைத் தாழிட்டாள்

கண்டுபடுக் கைதிருத்தி உடைதி ருத்திக்
 காற்றில்லாப் போதினிலே விசிறி வீசி,
 வண்டுவிழி திறக்குமொரு குழந்தை, "தண்ணீர்
 வை" என்னும்; ஒன்றுதலை தூக்கிப் பார்க்கும்;
 பண்டிதர்கள் பழங்கதையின் ஓட்டைக் கெல்லாம்
 பணிக்கையிடல் போலஅனைத்தும் தணிக்கை செய்தே

ஒண்பசு, நற்கன்றுக்கு வைக்கோல் ஈந்தே
உட்கதவு, வெளிக்கதவின் தாழ்அ டைத்தாள்.

கட்டிலண்டை மங்கை

தொண்டையில் ஒன்றுமே அடைக்கவில்லை;
துணைவனவன் சிறுகனைப்புக் கனைக்க லுற்றான்;
அண்டையிலே மங்கைபோய் "அத்தான்" என்றாள்;
அத்தானா தூங்கிடுவான்? "உட்கார்" என்றான்.
திண்தோளில் சந்தனத்தைப்பூசு கின்றாள்;
சேயிழைக்கு முல்லைமலர் சூட்டு கின்றான்.
கண்டான்! கண்டான்! உவப்பின் நடுவிலே, "ஓர்
கசப்பான சேதியுண்டு கேட்பீர்" என்றாள்!

பொதுத்தொண்டு செய்தோமோ?

"மிதிபாகற் காய்கசக்கும்; எனினும் அந்த
மேற்கசப்பின் உள்ளேயும் சுவைஇ ருக்கும்;
அதுபோலத் தானேடி அதனா லென்ன?
அறிவிப்பாய் இளமானே" என்றான் அன்பன்
அதிகாலை தொடங்கிநாம் இரவு மட்டும்
அடுக்கடுக்காய் நமதுநலம் சேர்ப்ப தல்லால்,
இதுவரைக்கும் பொதுநலத்துக் கென்ன செய்தோம்?
என்பதைநாம் நினைத்துப் பார்ப்பதுவு மில்லை.

வீட்டுத் தொண்டா பொதுத்தொண்டு?

"இன்றைக்கு கறிஎன்ன? செலவு யாது?
ஏகாலி வந்தானா? வேலைக் காரி
சென்றாளா? கொழுக்கட்டை செய்ய லாமா?
செந்தாழை வாங்குவமா? கடைச் சரக்கை
ஒன்றுக்கு மூன்றாக விற்ப தெந்நாள்?
உன்மீதில் எனக்காசை பொய்யா? மாடு
குன்றுநிகர் குடம்நிறையக் கறப்பதுண்டா?
கொடுக்கலென்ன? வாங்கலென்ன? இவைதாம்
கண்டோம்."

தன்னலத்தால் என்ன நடக்கும்

"தமிழரென்று சொல்லிக்கொள் கின்றோம் நாமும்;
தமிழ்நாட்டின் முன்னேற்றம் விரும்பு கின்றோம்;

எமதென்று சொல்கின்றோம் நாடோ றுந்தான்;
 எப்போது தமிழனுக்குக் கையா லான
 நமதுழைப்பை ஒருகாசைச் செலவு செய்தோம்?
 நாமிதனை என்றேனும் வாழ்நாள் தன்னில்,
 அமைவாகக் குந்திநினைத் தோமா? இல்லை;
 அனைவருமீவ் வாறிருந்தால் எது நடக்கும்?"

பெரும்படியான தொண்டு செய்துள்ளோம்

கரும்படியின் சாறுநிகர் மொழியாள் இந்தக்
 கனிந்தமொழி சொன்னவுடன் அவன்உரைப்பான்,
 "வரும்படிவீ தப்படிநான் தரும்படிக்கு
 வாக்களித்த படிகணக்கர் திங்கள் தோறும்
 கரம்படிவீ தித்தமிழர் கழகத்தார்கள்
 கடைப்படியை மிதித்தவுடன் எண்ணிவைப்பார்
 பெரும்படியாய்ச் செய்ததுண்டு; படிக்க ணக்கைப்
 பேசிவிட்டாய் கண்டபடி" என்று சொல்ல.

தமிழ்படிக்க வேண்டும் எல்லோரும்

"அப்படியா அறியாத படியால் சொன்னேன்
 அந்தமிழர் படிப்படியாய் முன்னேற் றத்தை
 எப்படியா யினும்பெற்று விட்டால் மக்கள்
 இப்படியே கீழிப்படியில் இரார்க ளன்றோ?
 மெய்ப்படிநம் மறிஞரின்சொற் படிந டந்தால்
 மேற்படியார் செப்படி வித்தை பறக்கும்.
 முற்படிவ் ஆகாததுண்டா? எப்ப டிக்கும்
 முதற்படியாய்த் தமிழ்படிக்க வேண்டும்" என்றாள்.

தமிழ்நாடு தலைதூக்க உயிரையும் தருவேன்

"இழந்தபழம் புகழ்மீள வேண்டும் நாட்டில்
 எல்லோரும் தமிழர்களாய் வாழ வேண்டும்
 வழிந்தொழுகும் கவைத்தமிழே பெருக வேண்டும்
 மாற்றலர்கள் ஏமாற்றம் தொலைய வேண்டும்
 விழுந்தமிழ் நாடுதலை தூக்க என்றன்
 உயிர்தனையே வேண்டிடினும் தருவேன்" என்றான்.
 "பழம்இடுவேன் சர்க்கரைப்பால் வார்ப்பேன் உங்கள்
 பண்பாடும் வாய்திறப்பீர் அத்தான்" என்றாள்.

அன்றன்று புதுமை

"அன்றிலடி நாமிருவர் பழமும் பாலும்
ஆருக்கு வேண்டுமடி என்றன் ஆசைக்
குன்றத்திற் படர்ந்தமலர்க் கொடியே, மண்ணில்
குவிந்திருக்கும் சுவையுள்ள பொருள்கள் எல்லாம்
ஒன்றொன்றும் மறுநாளே பழமை கொள்ளும்
ஒன்றொன்றும் சிலநாளில் தெவிட்டிப் போகும்
அன்றன்று புதுமையடி, தெவிட்ட லுண்டோ
ஆருயிரே நீ கொடுக்கும் இன்பம்" என்றான்.

இரவுக்கு வழியனுப்பு விழா

நள்ளிரவின் அமைதியினிலே மணிவி ளக்கும்
நடுங்காமல் சன்னலுக்குள் புகுந்த தென்றல்
மெல்லஉடல் குளிரும்வகை வீசா நிற்கும்
வீணையில்லை காதினிலே இனிக்கும் சேர்க்கும்
சொல்லரிதாய், இனிதினிதாய் நாழி கைபோம்
சுடர்விழிகள் ஈரிரண்டு, நான்கு பூக்கள்
புல்லிதழிற் போய்ஒடுங்கும் தமைம றந்து
பூரிப்பார் நலம்பாடி இரவு செல்லும்.

3. கவிமணி

கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை அவர்கள் 1876இல் தேரூரில் சிவதாணு பிள்ளைக்கும் ஆதிலட்சுமி அம்மையாருக்கும் பிறந்தார். இவர் 'குழந்தைக் கவி' என அனைவராலும் அழைக்கப்படுகிறார். இவரது முதல் கவிதை நூல் 'அழகம்மை ஆசிரிய விருத்தம்' என்பதாகும். இவரது கவிதைகள் 'மலரும் மாலையும்' என்ற தொகுப்பாக வெளிவந்துள்ளது. இவரது படைப்பான 'மருமக்கள் வழி மான்மியம்' நகைச்சுவை நூலாகும். இவரது 'காந்தனூர்ச் சாலை' சரித்திர ஆராய்ச்சி நூலாகும்.

இவருக்கு 1940 ஆம் ஆண்டு 'கவிமணி' பட்டம் வழங்கப்பட்டது. புத்தரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை விளக்கும் 'ஆசிய ஜோதி' இவரால் எழுதப்பட்டது. குழந்தைப் பாடல்களான 'இளந் தென்றல்', 'நாஞ்சில் நாட்டு மருமக்கள் வழி மான்மியம்', 'உமர் கய்யாம்', 'தே.வி.யின் கீர்த்தனங்கள்' போன்றவை இவரது பிற படைப்புகளாகும். இவரது 'குழந்தைச் செல்வம்' என்னும் கவிதைத் தொகுதிக்குச் சென்னை அரசாங்கக் கல்வி இலாகாவினர் (D.P.I) பரிசு அளித்தனர்.

இவர் எழுதிய 'மலரும் மாலையும்' தொகுதியில் உள்ள கோவில் வழிபாடு, கடிகாரம் போன்ற கவிதைகள் நமக்குப் பாடமாக அமைந்துள்ளன.

3.1 கோவில் வழிபாடு

கோவில் முழுதுங்கண்டேன் - உயர்
கோபுரம் ஏறிக்கண்டேன்,
தேவாதி தேவனையான் - தோழி!
தேடியுங் கண்டிலனே.

தெப்பக் குளங்கண்டேன் - சுற்றித்
தேரோடும் வீதிகண்டேன்,
எய்ப்பில்வைப் பாம்பாவனைத் - தோழி!
ஏழையான் கண்டிலனே.

சிற்பச் சிலைகண்டேன் - நல்ல
சித்திர வேலைகண்டேன்,
அற்புத மூர்த்தியினைத் - தோழி!
அங்கெங்கும் கண்டிலனே.

பொன்னும் மணியுங்கண்டேன் - வாசம்
பொங்கு பூமாலை கண்டேன்,
என்னப்பன் எம்பிரானைத் - தோழி!
இன்னும்யான் கண்டிலனே.

தூப மிடுதல் கண்டேன் - தீபம்
சுற்றி எடுத்தல் கண்டேன்;
ஆபத்தில் காப்பவனைத் - தோழி!
அங்கேயான் கண்டிலனே.

தில்லைப் பதியுங்கண்டேன் - அங்குச்
சிற்பம் பலமுங் கண்டேன்,
கல்லைக் கனிசெய்வோனைத் - தோழி!
கண்களாற் கண்டிலனே,

கண்ணுக் கினியகண்டு - மனத்தைக்
காட்டில் அலையவிட்டு,
பண்ணிடும் பூசையாலே - தோழி!
பயனொன்றில்லை, அடி!

உள்ளத்தில் உள்ளான், அடி! - அது நீ
உணர வேண்டும், அடி!
உள்ளத்தில் காண்பாய்எனில் - கோயில்
உள்ளேயுங் காண்பாய் அடி!

3.2 கடிகாரம்

(கடிகாரம் வாங்கித் தரும்படி கேட்டுக்கொண்ட தன் மகளிடம் ஏழையான ஒருதாய், "மகளே நேரத்தை அறிவதற்கு இயற்கையிலேயே அநேக விஷயங்களிருக்க, நமக்குக் கடிகாரம் வேண்டுமாடி?" எனக் கூறுகிறாள்)

சேவற் கோழியுண்டு காகமுண்டு - வானம்
செக்கச் சிவந்து தெரிவதுண்டு;
மேவு பொன்னே! அதி காலை தெரிந்திட
வேறு கடிகாரம் வேண்டுமோடி?

செங்கதிர் பொங்கி வருவதுண்டு - நல்ல
செந்தா மரைகள் மலர்வதுண்டு; - தோழி! ;
மங்கையே! காலைப் பொழுதை யுணர்ந்திட
மற்றும் கடிகாரம் வேண்டுமோடி?

தன்னிழல் தன்னடி யாவதுண்டு - சுடர்
தானும் தலைநேர் எழுவதுண்டு;
இன்னமு தேபகல் உச்சியி தென்றிட
ஏதும் கடிகாரம் வேண்டுமோடி?

விண்மணி ஆழியில் வீழ்வதுண்டு - வாசம்
வீசும் மந்தாரை மலர்வதுண்டு;
கண்மணியே! மாலைக் காலம் குறித்திடக்
கையில் கடிகாரம் வேண்டுமோடி?

முல்லை யரும்பு விரிவதுண்டு - ஆம்பலின்
மொட்டுகள் மெல்ல அவிழ்வதுண்டு;
மெல்லியளே! மாலை வேளையறிந்திட
வெள்ளிக் கடிகாரம் வேண்டுமோடி?

அம்புலி நட்சத் திரங்களுண்டு - கணக்கு
ஆக்கி யறிய வழிகளுண்டு;
இன்பமே! நேரம் இரவில் அறிந்திட
இன்னும் கடிகாரம் வேண்டுமோடி?

கம்மென வாசம் கமழ்பாரி சாதம் - இக்
காவில் மலர்ந்து சொரிவதுண்டு;
அம்மையே! நள்ளிர வீதென்று சொல்லிட
ஆர்க்கும் கடிகாரம் வேண்டுமோடி?

காலை மாலை எந்த வேளையும் - சூரிய
காந்தி மலர்தானே காட்டிடாதோ?
வேலை யெழுந்த திருவே! உனக்கினி
மேலும் கடிகாரம் வேண்டுமோடி

சுற்றுப் பொருளெல்லாம் உற்றுநோக்கி - அவை
சுட்டும் மணிநேரம் கண்டறிவாய்!
பெற்ற முத்தே! இந்த உண்மை அறிவோர்க்குப்
பின்னும் கடிகாரம் வேண்டுமோடி?

4. நாமக்கல் கவிஞர்

'பாட்டுக்கொரு புலவன் பாரதி'க்குப் பின்னர் கவிதை உலகில் நாட்டு மக்களின் வாட்டத்தைப் போக்கியவர் நாமக்கல் வே. இராமலிங்கம் பிள்ளையாவார். இவர் 1888 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 19 ஆம் நாள் மோகனூரில் வெங்கட்ராமப்பிள்ளை, அம்மணி அம்மாளுக்கு மகனாகத் தோன்றினார். 'தேசியக் கவிஞர்' எனப் பாராட்டப் பெற்ற இவர் நாட்டு விடுதலைக்காக பெரிதும் முயன்றார். 1932இல் சத்தியாக்கிரக இயக்கத்தில் ஈடுபட்டு சிறை சென்றார்.

அன்பு நெறியால் நம் உரிமை வாழ்வை வாங்கித் தந்த உத்தமர் காந்தியின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றியதால் 'காந்தியக் கவிஞர்' என்றழைக்கப்பட்டார். உப்பு சத்தியாகிரகத்திற்கு,

**"கத்தியின்றி ரத்தமின்றி
யுத்தமொன்று வருகுது"**

என பாட்டெழுதிக் கொடுத்த பெருமை இவரையே சேரும். 'தமிழன் என்று சொல்லடா! தலைநிமிர்ந்து நில்லடா' என்று தமிழனை தலை நிமிரச் செய்தவர்.

'அவனும் அவளும்' என்பது இவர் படைத்த காப்பியம் ஆகும். 'மலைக்கள்ளன்' என்ற நாவலும், 'காந்தி அஞ்சலி' கவிதையும் இவரது படைப்புகளாகும். 1949 ஆம் ஆண்டு தமிழக அரசின் முதல் அரசவைப் புலவராக இவர் நியமிக்கப்பட்டார். இவர் தமிழக மேலவை உறுப்பினராகவும் இருந்தார். 'தேசத் தொண்டு,' 'வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளை' போன்ற பகுதிகள் நமக்குப் பாடமாக உள்ளன.

4.1 தேசத்தொண்டு

தேசத் தொண்டுகள் செய்திடுவோம்
தெய்வம் துணைவரக் கைதொழுவோம்.

(தேசத்)

நம்முடை நாட்டை நாம்ஆள
நன்மைகள் முன்போல் இனிமீள
எம்முடைய ராஜ்ஜியம் இதுவென்றே
இந்தியர் மகிழ்ந்திடச் சொந்தமென்றால்

(தேசத்)

பஞ்சக் கொடுமையை ஒழித்திடவும்
பாரத நாடினிச் செழித்திடவும்
அஞ்சும் அடிமைத் தனம்நீங்கி
அன்பின் ஆண்மை வேண்டுமென்றால்

(தேசத்)

சோறும் துணியும் இல்லாமல்
சோம்பியிங் கெவரும் நில்லாமல்
வீறும் புதுமைப் பொதுவாழ்வின்
விடுதலை யின்பம் வேண்டுமென்றால்

(தேசத்)

பட்டினி கிடப்பவர் இல்லாமல்
படிக்கா தவரெனச் சொல்லாமல்
எட்டின மட்டிலும் எல்லாரும்
இன்புறும் ராஜ்ஜியம் தென்படவே

(தேசத்)

இந்தியர் எல்லாம் ஒருஜாதி
யாருக்கும் இங்கே ஒருநீதி
நொந்தவர் ஒருவரும் இல்லாத
நூதன அரசியல் உண்டாக்க

(தேசத்)

ஜாதிக் கொடுமைகள் நீங்கிடவும்
சமரச உணர்ச்சிகள் ஓங்கிடவும்
நீதிக் கெல்லாம் இருப்பிடமாய்
நிற்குமோர் அரசியல் உருப்படவே

(தேசத்)

வரிகளை யெல்லாம் குறைத்திடவே
வரும்படி விளைவுகள் நிறைத்திடவே
விரிகிற பொதுப்பணச் செலவையெல்லாம்
வெட்டிச் சிக்கனம் தொட்டிடவும்

(தேசத்)

பணத்தின் பெருமையைப் போக்கிவைப்போம்
 பண்டங் களின்விலை தூக்கிவைப்போம்
 குணத்தின் பெருமைகள் இல்லாத
 குலமும் பிறிதினிச் செல்லாது.

(தேசத்)

மனிதனை மனிதன் ஏய்ப்பதையும்
 மக்களைப் போரில் மாய்ப்பதையும்
 தனியொரு வழியில் தடுத்திடலூர்
 தருமம் உலகினில் தழைத்திடவே.

(தேசத்)

சத்திய வாழ்வினை நாடுதற்கும்
 சாந்தப் பெருமைகள் கூடுதற்கும்
 உத்தமக் காந்தியின் உபதேசம்
 உலகுக் கோதும் நம்தேசம்

(தேசத்)

தாழ்ந்தவ ரென்பவர் இங்கில்லை;
 தரித்திரம் நமக்கினிப் பங்கில்லை;
 வாழ்ந்திடும் வரையிலும் புகழ்செய்வோம்
 வானிலும் உயர்வாய் வாழ்ந்திடுவோம்.

(தேசத்)

4.2 வ.உ. சிதம்பரம்பிள்ளை

சிதம்பரம் பிள்ளையென்று பெயர்சொன்னால் - அங்கே
 சுதந்திர தீரம்நிற்கும் கண்முன்னால்;
 விதம்பல கோடிதுன்பம் அடைந்திடினும் - நாட்டின்
 விடுதலைக் கேயுழைக்கத் திடந்தருமே.

(சிதம்பரம்)

அடிமை விலங்கையெல்லாம் அறுத்தெறியும் - நல்ல
 ஆற்றல் கொடுக்கும் அவன் சரித்திரமே;
 கொடுமை பலசகிக்கும் குணம்வருமே - நாம்
 கோரும் சுதந்திரத்தை மணந்திடுவோம்.

(சிதம்பரம்)

திலக மகரிஷியின் கதைபாடும் - போது
 சிதம்பரம் பிள்ளைவந்து சுதிபோடும்;
 வலது புயமெனவே அவர்க்குதவ - மிக்க
 வாழ்த்துக் குரிமைபெற்றான் பெரும்பதவி.

(சிதம்பரம்)

திருக்குறள் படித்திட ஆசைவரின் - புதுச்
 சிதம்பரம் பிள்ளைஉரை பேசவரும்;
 தருக்கிடத் தக்கபெருந் தமிழ்ப்புலமை - கற்றார்
 தலைவணங் கிப்புகழும் தனிநிலைமை. (சிதம்பரம்)

சுதேசிக் கப்பல்விட்ட துணிகரத்தான் - அதில்
 துன்பம் பலசகித்த அணிமனத்தான்;
 விதேச மோகமெல்லாம் விட்டவனாம் - இங்கே
 வீரசு தந்தரத்தை நட்டவனாம். (சிதம்பரம்)

நாட்டின் சுதந்தரமே குறியாக - அதை
 நாடி உழைப்பதுவே வெறியாக
 வாட்டும் அடக்குமுறை வருந்துயரை - வெல்ல
 வாழும் சிதம்பரத்தின் பெரும்பெயராம். (சிதம்பரம்)